

تجمع مسالمت آمیز معلمان سرکوب شد

صبح امروز در میدان بهارستان تجمع معلمان با خشونت سرکوب شد. دیروز سه شنبه، به دنبال شکست مذاکره نمایندگان معلمان تهران و شهرستانها با حکومت، شورای مرکزی کانون صنفی معلمان کشور طی اطلاعیه ای اعلام نمود که در این مذاکره، به جای نمایندگان وزارت آموزش و پرورش، افرادی از وزارت اطلاعات و قرارگاه ثاراله و حراست مجلس، حضور پیدا کرده بودند. در نتیجه، مذاکره به شکست انجامید.

معلمان که چندین روز است برای خواسته هایی چون پائین بودن دستمزد، نداشتن خدمات رفاهی، ناامنی شغلی و کلا، اجرا نشدن لایحه نظام هماهنگ، وسیعا دست به اعتراض زده اند، برای پیگیری خواسته های خود امروز چهارشنبه نیز در جلوی مجلس، در میدان بهارستان اجتماع می کنند. این حرکت با واکنش سرکوب گرانه "دولت حامی مستضعفان" مواجه شد. تا کنون بر اساس گفته شاهدان عینی دهها تن از آنان دستگیر شده اند. در میان بازداشت شدگان، نام اغلب اعضای شورای مرکزی کانون صنفی معلمان نیز دیده می شود.

رژیم جمهوری اسلامی که با بی کفایتی تمام، ثروت مردم ایران را در این سال ها به هدر داده است، پولی در بساط ندارد تا حداقل معیشت مردم، از جمله معلمان را تامین نماید. این حکومت برای بقا و دوام خود، بخش قابل توجهی از ثروت کشور را صرف برنامه های اتمی کرده و برای پیشبرد این برنامه، جدا از هزینه های هنگفت آن، مجبور به دادن رشوه و امتیاز برای جلب پشتیبانی دیگران نیز شده است. بخش دیگری از بودجه را به گروههای تروریستی در منطقه اختصاص داده است. تا گسترش ترور و ناامنی را اهرم فشاری برای تحمیل سیاست های خود به قدرت های جهانی کند. در داخل نیز، بیشترین بودجه را به سازمان های نظامی و نهادهای امنیتی اختصاص داده است تا آنان را برای سرکوب اعتراضات مردم در میدان داشته باشد. مبالغی از ثروت مردم نیز به نهادهای متعدد اسلامی اختصاص یافته است. بخش دیگری از این ثروت، توسط دارو دسته حاکم ربوده شده و به یغما می رود. بدین ترتیب طبیعی است کشوری که درآمد هنگفتی از نخایر عظیم نفت و گاز دارد، معلمان، کارمندان، کارگران و مزد و حقوق بگیرانش به نان شب شان محتاج باشند. بی دلیل نیست که امروز بخش عظیمی از معلمان کشور در زیر خط فقر قرار دارند.

حکومت جمهوری اسلامی در تنظیم بودجه نیز، اولویت خود را بر تامین هزینه های ارگان هائی می گذارد که وظیفه ای جز تامین امنیت و بقای این حکومت سیاه ندارند. جمهوری اسلامی که این روزها زیر فشار مجامع بین المللی و قدرت های بزرگ قرار گرفته است، با ماجراجویی می خواهد نابودی خود را با نابودی مردم ایران پیوند بزند. طی یک ساله گذشته به شدت فشار خود افزوده است و برای ارباب مردم، جنبش های اعتراضی مردم را بی رحمانه سرکوب می کند. جنبش های دانشجویی، زنان، کارگران، مناطق ملی و قومی در این چند ماهه شدیداً تحت فشار بوده اند و برای آن که معلمان نیز بی بهره نمانند، در آستانه عید نوروز دولت «مهرورزان» با بازداشت معلمان، «عدل و انصاف» را به یکسان در مورد همه مردم به اجرا در آورده است.

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران ضمن دفاع از خواست معلمان و محکوم کردن یورش رژیم به تجمع آنان، از همه هموطنان در داخل و خارج کشور می خواهد که معلمان زحمتکش کشورمان را در این مبارزه تنها نگذارند. ما همگان را برای پشتیبانی از معلمان و خواست آزادی فوری دستگیر شدگان فرا می خوانیم.

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

۲۳ اسفند ۱۳۸۵ برابر ۱۴ مارس ۲۰۰۷

پوران بازرگان درگذشت

او در تمامی این سال های تبعید، در عموم حرکات اعتراضی شرکت کرده و در سازماندهی جلسات پیشقدم بود. برای تقویت مبارزات خانواده زندانیان سیاسی از هیچ کوششی فرو گذار نمی کرد. در اغلب تشکل های دموکراتیک که در ارتباط با تقویت و حمایت از مبارزات زنان، کارگران، زندانیان سیاسی قرار داشت، حضورش چشم گیر بود.

پوران بازرگان هم، چون بسیاری از یاران دیگر، که انسان و رهائی مردم را در مرکز توجه مبارزه خود داشتند، از زمانی که خود را یافت برای داد مبارزه کرد و بر هر آنچه بیداد می پنداشت، شورید. سخت کوشی او در مبارزه به خاطر آرمانهای انسانی، چپ، یادگار گراندردی است که از او برای همه ما باقی مانده است. او از جمله آرمانخواهان صادقی بود که زندگی خود را وقف رهائی مردم کرد و در آرزوی ایرانی آزاد، آباد، دموکراتیک و سوسیالیستی، از هیچ تلاش و کوششی دریغ نورزید.

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران در گذشت پوران بازرگان، یار ثابت قدم کارگران و زحمتکشان را به خانواده، دوستان و آشنایان و همه مبارزان راه آزادی و بهروزی مردم ایران و به ویژه به رفیق مبارزمان تراب حق شناس، عمیقاً تسلیت می گوید و خود را در این غم و اندوه شریک می داند.

یادش گرمی باد

پنجشنبه ۱۸ اسفند ۱۳۸۵ برابر با هشتم مارس ۲۰۰۷

نیمه های شب سه شنبه شانزدهم اسفند ماه برابر ششم مارس ۲۰۰۷، رفیق ارجمند، پوران بازرگان، پس از نزدیک به ۴۵ سال مبارزه علیه ستم و استبداد، در بیمارستان "هانری من دو" شهر کرتی، در اطراف پاریس، در پی چندین ماه جدال با بیماری، درگذشت.

پوران بازرگان از نخستین زنان مبارز و اولین عضو زن سازمان مجاهدین خلق ایران بود که در صفوف این جریان به مبارزه علیه دیکتاتوری و اختناق شاهنشاهی روی آورد. در جریان اولین تهاجم گسترده ساواک شاه به سازمان مجاهدین در سال ۱۳۵۰ و دستگیری همسرش، زنده یاد محمد حنیف نژاد، فعالیت تشکیلاتی اش تشدید شد و در سازماندهی مبارزه زنان نقش برجسته ای ایفا نمود. در سال ۱۳۵۳ از ایران خارج شد و در بافت تشکیلات برون مرزی مجاهدین، در تماس و همکاری با جنبش مقاومت فلسطین و ظفار به مبارزه ادامه داد. در جریان تغییر و تحولات نظری در سازمان مجاهدین خلق، با بخش مارکسیست آن فعالیت نموده و پس از بازگشت به ایران و اعلام موجودیت سازمان پیکار در راه آزادی طبقه کارگر، یکی از کادرهای فعال این جریان شد و در بخش های کارگری آن از کلاس های سواد آموزی کارگران گرفته تا شرکت در مبارزات روزمزه آنان، تلاش های بس ارزنده ای نمود.

در جریان تهاجم رژیم به جریانات چپ و ترقی خواه، برای دومین بار به اجبار، به ترک خانه و کاشانه و کشور خود وادار شد و از آن پس تا کنون که سر بر آستانه خاک نهاده است، دمی از تلاش و مبارزه نیا سوده است.